

Finalista de narrativa

O que ó Ortegál vén con cariño volve

Corrían os anos 50, despois da nosa aventura polas Américas, de pasar esas monstruosas tormentas perdidos no mar na busca dalgunha captura de peixes para poder vender e levar algo de diñeiro para as nosas casas, o único que desexabamos era chegar canto antes ó noso país, á nosa España; o océano Atlántico podía converterse en algo horrible, aínda non sabía como ía dicirlle á miña nai e ó meu sobriño que o seu fillo e o su pai non ía regresar, non podo olvidar aquela tormenta na que vin por última vez o meu irmán, a cara do resto da tripulación, aterrados todos polo que anque non quixeramos recoñecer ía suceder; o mar é o que fai que sigamos vivindo, pois dános o alimento e o diñeiro para as nosas familias, pero tamén separa vidas e destrúe familias.

Para todos esa noite xa pasou, anque na maioría de nós segue viva nas nosas mentes. É algo do que non falamos e damos grazas a Deus por estar aquí rumbo cara a nosa terra e, o máis importante, vivos.

Coa telefonía estropeada e o casco do barco case desfacéndose teremos que realizar unha parada na península antes de continuar cara a nosa illa. Deben de estar todos moi preocupados no barrio, pois levan un mes dos tres que levamos no mar sen teren noticias nosas; ninguén pode imaxinar o que botamos de menos esa caloríña de Palma, as ensaimadas que fai Luísa, a panadeira do barrio, e a comida da casa, do país; a verdade é que ó estar tanto tempo fóra, démonos contada sorte que temos en vivir en España.

Témome que teremos que retrasar aínda máis a nosa chegada, ó fogar O capitán acaba de informarme que o tempo segue en contra, nosa e icon esta néboa!, teremos que disminuila velocidade. A verdade é que pouco me importa retrasarme un pouco máis pois ninguén me espera na illa a parte dos meus pais e o meu sobriño, e non quero imaxinar o día que lles teña que informar da terrible traxedia.

Os días pasan lentamente aquí tirado no catre, os mariñeiros non saben que facer, algún dorme todo o día, outros Baleiran os cartóns

de viño e os barrís de cervexa e outros pasean pola cuberta esperando ver terra: pero o peor que levamos e a escaseza de alimentos, moitos botáronse ó tabaco que compramos para todo o ano. Agora teremos que cambiarlle o nome a Gordi, o cocíneiro, pois estase quedando nos ósos.

Estamos todos moi nerviosos, pois despertáronnos os máis madrugadores, quen subiron á cuberta e gritaron terra. ¡Terra! ¡Terra! ¡Por fin!, ¿onde estaremos? Pregunteime, levanteime moi apurado, tanto que subín á cubierta sen pantalóns e facía un frío que pensei que en vez de chegar a España tomáramos rumbo equivocado e chegáramos a Irlanda: pero non era España, iso que víamos moi ó lonxe era Galicia, estaba ó norte do país e xa oíra falar que non facía moi bo tempo.

A verdade é que tiñamos sorte porque o motor case non andaba e senón fose porque as correntes estábano noso favor non sei que íamos facer.

Non sei que ocorre porque hai moita xoldra no barco debe de estar a tripulación moi nerviosa. Irei a ver. Felipe está a chorar, Felipe é o máis xove do barco e ponse moi nervioso por calquera cousa, pero esta vez tiña motivos, o barco estábase enchendo de auga por culpa dun buraco que tiña: estabamos a fundíndonos, pero uns barcos que estaban faenando cerca dalí víronnos e viñeron na nosa axuda.

A xente dalquel lugar chamado Cariño, correspondía ó seu nome. Cariño estaba situado ó norte da península, nun lugar chamado a zona do Ortegal, onde se xunta as augas do océano Atlántico e o mar Cantábrico, un lugar marabilloso.

As familias dos mariñeiros que nos salvaron a vida acolléronnos nos seus fogares e pasaron moito tempo ata que puideron saber de nós na illa de que estabamos vivos. Nese tempo a xente do Ortegal comprounos roupa e alimentounos, por suposto nós tamén contribuimos en algo, cousa que non olvidarei na vida, íamos ós percebebes, alí no Cabo Ortegal danse para mín os mellores percebebes que hai no mundo. Os percebeiros da vila enseñáronnos o oficio e nós axudábamolles a recollelos das rochas e despois vendíámolos na lonxa a moi bo prezo.

Tamén foi aquí onde coñecín a que é agora a miña esposa e a nai dos meus fillos, cando volvían despois de dez anos de deixar Galicia e

regresar a Mallorca. Pois despois daquela experiencia a xente do Ortegal adoptáronnos como os seus fillos.

A vida nesta rexión é marabillosa, as súas paisaxes e xente que vive da terra e sobre todo do mar saben sacar todo o bo da natureza. Para min é unha honra dicir que son galego, un galego adoptivo, e sobre todo dicir que son fillo do Ortegal, pois a que é agora a miña xente salvoume a vida no pasado. E paréceme algo asombroso que vivindo no mesmo país as nosas rexións sexan tan diferentes e que é que o cocido e os seus deliciosos pratos galegos non os cambio por unha boa ensaimada. Galicia enxebre e agora entendo o ler os poemas de Rosalía a morriña que deberon sentir tódos os que emigraron desta terra.

TANIA PAINCEIRA VIZOSO

1º BACH

IES CABO ORTEGAL